

Naše vlastní boje

Přede mnou se objevil kopec. Z mlhy se vynořil tak nečekaně. Bylo to zvláštní, sobota pět hodin odpoledne a já jako obvykle na kole. Jezdím vždy stejnou trasou, ale dnes jsem se konečně rozhodla kopec zdolat. Byl prudší, než na které jsem byla zvyklá. Bunda mi vlála a zapadající Slunce tomu dodávalo takovou tu filmovou atmosféru. Prvních pár metrů jsem zvládala, ale pak přišel nečekaný zvrat a já lapala po dechu. Cítila jsem napínající se stehenní svaly a suchost mých rtů v jemném větru, který proti mně foukal. Ještě nejsem dost připravená na to, abych ho překonala. Hlava mi ječela do celého těla a svalů a tepen, abych slezla a kopec vyšlapala po svých. Ale srdce chtělo pokračovat, i přese všechny křičící orgány, svaly a vazy šeptalo, ať to nevzdávám. Ať to nevzdávám tak jako jsem už vzdala všechno. Svoje sny jsem uzamkla v krabici z papíru. Pod postelí se už opravdu válí dlouho, ale co když se vše od té doby změnilo? Co když chci od života důležitější věci, které si přeji já a ne mé okolí. Chci něco dokázat, změnit svět k lepšímu. Dokážete si představit svět bez válek a zbytečných starostí? Já ano, přemýšlím o tom každý večer, když jdu spát a můj obraz a všechny ty vize, které jsou stále silnější a provazy na kterých visí se zpevňují a nabírají reálnější podobu mají najednou větší cenu. Nechci dělat věci, který se ode mě očekávají. Budu pořád stejně blbá a rozesmátá, i když okolí to nepřipouští. Nechci dělat věci, které ostatní považují za důležité, jelikož můj svět a moje důležité věci se nemálo liší.

Zaber! Zaber! Tohle nesmíš vzdát. Už jenom kousek, už jenom pár metrů. Je to jen kopec nic víc, nic důležitého. Obyčejný kopec z hlíny a žízála a brouků. Šlapej! Mozek si jen namlouvá, že už nemůžeš. Plíce a svaly ve stehnech jsou jen výmysl, nic z toho není skutečné. Podzimní stromy se barví a ty jsi jiná než před tím. Nezpomaluj ani nezrychluj. Jeď svým vlastním tempem.

Jsem to pořád já? V tomhle tom světě, kde mě každý vidí jinak, mám zrovna teď a tady zápasit s kopcem a hledat všechny důvody proč se na to nevykašlat? Věřit kopci že jsem slabá? Věřit stromům, že to dokážu? Poslouchat zelenou trávu, že jsem zase zklamala? Sebe a ostatní a všechna očekávání, který jsem kdy měla? Komu věřit a koho neposlouchat? Jak si splnit přání a jak bojovat proti všudy přítomnému vzduchu, jehož kyslík mě pálí a mrazí hluboko v krku? Jakoby se chtěl dostat do srdce, které pořád šeptá.

Já to nezvládnou, teď už vážně slezu a vyšlapu to. Nesmím se přeceňovat, nejsem úžasná ani skvělá, ale pořád šlapu. Růžovějící nebe se skrývá za stromy. Neslezla jsem. Najednou vše utichlo, kromě mého hlasitého a vyřízeného dechu. Já to zvládla. Já to zvládla! Vyšlapala jsem to! Chápete? Já to nevzdala! Otáčím kolo a jedu zase dolů z kopce. Nebrzdím a užívám si volnost. Vítr, který foukal proti mně, teď se mnou sjíždí kopec a radostně profukuje skrz mé vlasy. Ptáci zpívají a dokonce se i tráva usmívá. Kola se vesele točí. Už mám důvod pro úsměv. Už mám více důvodů.

Vždycky jsme to byli my, co si vytvářeli nepřátele. Jelikož my sami jsme si byli nepřítelem. Svět a jeho standarty pohřbíme někde daleko. Nebo vlastně stačí si jich nevšímat a vytvořit si svůj vlastní svět. Najít si svůj vlastní hlas, co bude zpívat všechny písně, které máme rádi. Bude říkat jen to, co sami uznáme za vhodné. Jsou jen dvě možnosti a mezi nimi tenká hranice. Buď budeme sami sobě přítelem, nebo náš vlastní nepřítel bude ovládat všechny, svaly, vazy a tepny v našem těle a kdo ví, za jak dlouho se dostane k srdci. Překonávejme své vlastní kopce i s následky nebo průběhy, který to s sebou bude nést. Nebudme špinavou čárou za kolem, ani kolem samým. Řidme vlastní kola a vyjíždějme vlastní kopce. Protože ten sjezd dolů stojí za to.

Marta Karafiátová, 15 let
ZŠ a MŠ Prostějov, Palackého tř. 14